श्रीभद्रमैत्रेयादयः इति माधवीयधातुवृत्तौ । '—सर्जने' इति कातन्त्रशाकटायनौ । '—माने सर्जने च' इति हेमचन्द्रः । सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिककुट्टयतिवत् (207) ज्ञेयानि ।

(1743) "शुष शोषणे" (IV-दिवादिः-1183. सक. अनि. पर.)

शोषकः-षिका, शोषकः-षिका, शुशुक्षकः-क्षिका, शोशुषकः-षिका ; शोष्टा-ष्ट्री, शोषयिता-त्री, शुशुक्षिता-त्री, शोशुषिता-त्री ; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि दैवादिकतुष्यतिवत् (758) ऊह्यानि । [1]शुष्कः, शुष्कवान्, [2]आतपशुष्कः, [3]ऊर्ध्वशोषं[A] शुष्यति, [4]शुष्कम्, [5]शुष्णम्, [6]शुष्मं, शुष्मा-बर्हिः, [7]शुषिरम्, इत्यादिकानि रूपाणि अधिकान्येत्रेति विशेषः ।

(1744) "शूर विक्रान्तौ" (X-चुरादिः-1902. अक. सेट्. आत्म.)

आगर्वीयः, अदन्तश्च ।

'शूरयेतेति विक्रान्तौ, शूर्यते स्तम्भहिंसयोः ॥' (श्लो. 151) इति देवः । शूरकः-रिका, शुशूरयिषकः-षिका ; शूरयिता-त्री, शुशूरयिषिता-त्री ; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिककूटयतिवत् (240) ज्ञेयानि । तृचि [B]शूरयिता ।

(1745) "शूरी हिंसास्तम्भनयोः"

(IV-दिवादिः-1157. सक. सेट्. आत्म.)

'शूरयेतेति विक्रान्तौ, शूर्यते स्तम्भहिंसयोः ॥' (श्लो. 151) इति देवः ।

---

1. 'शुषः कः' (8-2-51) इति निष्ठातकारस्य ककारः ।
2. 'सिद्धशुष्कपक्वबन्धैश्च' (2-1-41) इति सप्तमीसमासः ।
3. 'ऊर्ध्वे शुषिपूरोः' (3-4-44) इत्यूर्ध्वे कर्तरि णमुल्प्रत्यये रूपमेवम् । ऊर्ध्वं शुष्यतीत्यर्थः । 'कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोगः' (3-4-46) इति णमुल्प्रयोजकस्यैव धातोरनुप्रयोगः ।
4. शुष्यतीत्यर्थे औणादिके (द. उ. 3-39) कप्रत्यये रूपमेवम् । शुष्कम्=निर्मांसम् ।
5. औणादिकः (द. उ. 5-44) नप्रत्ययः, किच्च भवति । शुष्णम्= अनुदकम् ।
6. औणादिके (द. उ. 7-30) मन्प्रत्यये रूपमेवम् । शोषयति शुष्यते वा भयादिभिरिति शुष्मम् । 'शुष्मं तेजसि सूर्ये ना' इति मेदिनी ।
7. औणादिके (द. उ. 8-26) किरच्प्रत्यये रूपमेवम् । शुषिरम्=शुष्कम् । '—कुहरं शुषिरं विवरं बिलम्' इत्यमरः ।

A. 'प्रबोधकालात् त्रिदशेन्द्रशत्रोः प्रागूर्ध्वशोषं परिशोष्यमाणः ।' भ.का.11-40

B. 'द्रष्टॄणां कुहकोऽथ शूरयितृभिः स्तुत्योऽसिना वीरयां-चक्रे.....॥' धा.का. 3-58